

[Henry Hansen.]

niske ungdomsskoler. Tilgangen har ikke været så stor, som arbejdsløshedstallet egentlig betingede, og hvad værre er, den umotiverede afgang fra skolerne har været meget stor. Det må være en opgave for ministeren at søge at vække interessen hos de unge for skolerne og finde frem til årsagerne til den store afgang, så at den kan undgås, for det er klart, at den store afgang, der er konstateret, giver ustabilitet i skolernes drift.

Under behandlingen af lovforslaget i folketinget har man beskæftiget sig meget med de store udgifter, som administrationen af denne lov har medført. Der er ikke noget at sige til, at man i en tid med anspændt økonomi, hvor man med lys og lygte leder efter muligheder for besparelser, ser alt efter i sømmene, men jeg vil dog henstille, at man bevæger sig med nogen forsigtighed, når man kommer ind på den sociale lovgivnings område. Jeg betragter dette lovforslag som værende af social betydning, hvor alt ikke kan gøres op i kroner og øre. Det, at man kan dygtiggøre unge mennesker og sende dem ud af skolerne velegnede til at påtage sig samfundsnyttigt arbejde, rækker i værdi langt udover, hvad det i øjeblikkelige udgifter har kostet samfundet.

Der er, som den højtærede socialminister oplyste, nu påbegyndt opskolings- og omskolingskurser for arbejdsmænd på ungdomsskolerne. Betydningen af disse kurser er sikkert stor. Folketingsudvalgets flertal anbefaler stærkt en fortsættelse og eventuelt en udvidelse heraf, og jeg kan i høj grad slutte mig hertil. Når disse kurser kan henlægges til skolerne på en tid, hvor de ikke er optaget af ungdommen, og hvor man alligevel har det faste personale til rådighed, kan man derved bidrage til at bedre skolernes økonomi.

Det er meningen, at loven med de foreslåede ændringer, som jeg på mit partis vegne kan anbefale, skal have gyldighed indtil rigsdagssamlingen 1953—54. Der kan i disse år indhøstes nye erfaringer, og man kan så til den tid tage stilling til, under hvilke former lovgivningen eventuelt kan fortsætte.

Med disse bemærkninger kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling og vedtagelse her i landstinget.

Melchior Kjeldsen: En lovgivning af denne art er sikkert nødvendig, idet vi altid vil have en del unge, som trænger

til en hånds-rækning for at komme i gang igen efter arbejdsløshed. Det ville derfor efter min opfattelse være bedre, om vi hørte op med den megen tale om de store beløb, ordningen koster pr. elev, og i stedet så lidt nærmere på, om man ikke, når vi har sådanne skoler, har mulighed for at gøre dem mere tillokkende for de unge, der har brug for hjælpen der. Vi er sikkert enige om, at formålet er at føre de unge tilbage til eller frem til det praktiske liv ved en tilvænnning til praktisk arbejde, suppleret med en almindende undervisning. Vi er sikkert også enige om, at det nedsatte rigsdagsudvalg skulle være rådgivende og vejledende for disse skoler. Vi er kort sagt enige om, at formålet er at hjælpe ungdommen til gavn for denne og til gavn for samfundet.

Da den højtærede minister fremsatte lovforslaget i folketinget, indeholdt det en bestemmelse om, at ordene „der ellers ikke for tiden kan forventes taget op, og“ i § 3 skulle udgå. Jeg tror, det er uheldigt, at denne sætning er blevet taget ud af forslaget, for det kan få den betydning, at de unge sættes til et arbejde, som de ikke i alle tilfælde kan se er nyttigt og derved kan det ske, at interessen svækkes for det arbejde, de går i gang med. De kan få en følelse af, at dette arbejde egentlig kun er noget, de udfører for at blive trænet op til noget andet senere hen.

Det er fra flere sider sagt, at hvis disse unge mennesker sendes ud til landbruget, så skal de have en særstilling der, idet de kun må arbejde otte timer om dagen, de må altså ikke beskæftiges i samme tidsrum som landbrugets øvrige arbejdere, ligesom de skal have weekend. Jeg tror ikke, de unge selv er interesseret i at få en sådan særstilling, når de kommer ud på en gård, og der er vel heller ikke ret mange arbejdsgivere, som ønsker at beskæftige dem på disse betingelser. Jeg har derfor den opfattelse, at vi alle ville gavnne sagen mere ved at holde fagforeningspolitik udenfor og simpelt hen erkende, at de unge, som af en eller anden grund er kommet bort fra deres arbejde eller ikke har fået påbegyndt et arbejde, og som gennem disse arbejdstekniske skoler får en praktisk uddannelse og undervisning, uden indskrænkninger af den art, jeg her har nævnt, kan føres tilbage til det arbejdsmarked, hvor vi skulle have dem hen.

Jeg havde helst set, at det lovforslag, som blev fremsat af den højtærede minister, var blevet vedtaget i sin oprindelige skikkelse, men jeg skal alligevel tilsige mit